SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 314/2011-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. novembra 2011 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudcov Milana Ľalíka a Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť B. H., B., zastúpeného advokátom JUDr. A. D., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MObdo 2/2010 z 28. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo B. H. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s právom na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MObdo 2/2010 z 28. apríla 2011 p o r u š e n é b o l i .

2. Z r u š u j e uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MObdo 2/2010 z 28. apríla 2011 a vec v r a c i a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. B. H. p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 314,18 € (slovom tristoštrnásť eur a osemnásť centov), ktorú j e Najvyšší súd Slovenskej republiky p o v i n n ý zaplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. A. D., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2011 doručená sťažnosť B. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 MObdo 2/2010 z 28. apríla 2011 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie označených práv (bod 1) napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, proti ktorému svoje námietky koncentroval do dvoch rovín. V prvej rovine namieta nesplnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok na konanie o mimoriadnom dovolaní s dôsledkom odmietnutia podaného mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) najvyšším súdom: *„Najvyšší súd Slovenskej republiky vecne prejednal mimoriadne dovolanie napriek tomu, že neboli splnené všetky podmienky na jeho podanie podľa ustanovenia § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku...“* V druhej rovine odvíja porušenie označených práv od skutočnosti, že mu najvyšší súd pred vydaním napadnutého rozhodnutia nedoručil mimoriadne dovolanie, a teda nedal mu možnosť

predniesť argumenty k podanému mimoriadnemu opravnému prostriedku: *„Najvyšší súd odoprel sťažovateľovi v rozpore s ustanovením § 243i ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku právo vyjadriť sa k mimoriadnemu dovolaniu, keď mu mimoriadne dovolanie odoslal až 4. 5. 2011, napriek tomu, že o mimoriadnom dovolaní už predtým rozhodol dňa 28. 4. 2011...“*

3. Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol ústavnému súdu, aby nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo B. H. na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy..., základné právo na rovnosť účastníkov konania podľa Čl. 47 ods. 3 Ústavy... a právo na spravodlivé prejednanie veci podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 M Obdo 2/2010 zo dňa 28. apríla 2011 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 M Obdo 2/2010 zo dňa 28. apríla 2011 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd... je povinný zaplatiť B. H. trovy právneho zastúpenia vo výške 314,18 EUR...“

4. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 314/2010-16 z 24. augusta 2011 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

II.

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania. Za najvyšší súd predseda obchodnoprávneho kolégia listom č. KP 4/2011-70 z 28. septembra 2011 a právny zástupca sťažovateľa vyjadrením z 19. októbra 2011.

5.1 Predseda obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu svoje vyjadrenie k dvom sťažovateľom namietaným skutočnostiam (pozri bod 2) koncentroval takto:

K prvej námietke sťažovateľa spočívajúcej v tom, že najvyšší súd mal pri svojej rozhodovacej činnosti v konaní o mimoriadnom dovolaní zohľadniť skutočnosť, že odporkyňa sťažovateľa v jeho právnej veci nevyužila podanie dovolania ako mimoriadneho

opravného prostriedku pred podaním podnetu na mimoriadne dovolanie, uviedol: *„Z dikcie ustanovenia § 243e ods. 1 O. s. p. nemožno vyvodiť záver o tom, že uplatnenie mimoriadneho dovolania je viazané aj na ďalší procesný predpoklad, konkrétne na (neúspešné) využitie možnosti riadneho, resp. mimoriadneho opravného prostriedku zo strany účastníka konania, o to viac, že proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o dovolaní, už mimoriadne dovolanie prípustné nie je (§ 243f ods. 2 písm. c) O. s. p.). ... výnimočnosť mimoriadneho dovolania nemožno zabezpečiť rozšírením dôvodov jeho neprípustnosti nad rámec dôvodov vyplývajúcich priamo zo zákonnej úpravy, a preto navrhujeme, aby ústavný súd vyslovil, že základné právo sťažovateľa v uvedenej časti jeho sťažnosti porušené nebolo.“*

K druhej sťažovateľom uplatnenej námietke proti postupu najvyššieho súdu v konaní o mimoriadnom dovolaní, ktorého vada mala spočívať v nedoručení podaného mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom sťažovateľovi pred rozhodnutím najvyššieho súdu o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku, uviedol: *„Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je zrejmé, či najvyšší súd mimoriadne dovolanie účastníkom doručoval. Rovnako z dôvodu, že s vecou súvisiaci spis sa v súčasnosti na NS SR nenachádza, najvyšší súd nemá možnosť overiť si tvrdenia sťažovateľa spočívajúce v tom, že najvyšší súd mu mimoriadne dovolanie odoslal až po tom, čo o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku už rozhodol. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť najvyšší súd rozhodnutie o tom, či postupom Najvyššieho súdu... spočívajúcim v prípadnom včasnom nedoručení mimoriadneho dovolania sťažovateľovi ako žalovanému účastníkovi konania, bolo porušené jeho základné právo na rovnosť účastníkov v konaní zaručené v čl. 47 ods. 3 ústavy a právo na spravodlivý proces zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ponecháva na uváženie Ústavného súdu Slovenskej republiky. Vo všeobecnosti môžeme uviesť len toľko, že pokiaľ sťažovateľovi skutočne nebolo mimoriadne dovolanie doručené, mohlo dôjsť k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces.“*

5.2 Právny zástupca sťažovateľa k argumentácii najvyššieho súdu nezaujal stanovisko.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci v súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

7. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

8. Ústavný súd je v súlade so všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, a to z hľadiska, či vzhľadom na nosné dôvody (ratio decidendi) uvedené v sťažnosti je, alebo nie je v súlade s označenými článkami ústavy a dohovoru. Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska

neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

9. Predmetom sťažnosti, ktorú ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 314/2011-16 z 24. augusta 2011 prijal na ďalšie konanie, bolo posúdenie, či uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 MObdo 2/2010 z 28. apríla 2011 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Predmetom konania bolo teda posúdenie námietok sťažovateľa o porušení procesných práv podľa označených článkov ústavy a označeného ustanovenia medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní rovní. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

11. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07).

12. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj tým, že najvyšší súd *„... o mimoriadnom dovolaní rozhodol už 28. 4. 2011, teda v čase, keď mimoriadne dovolanie ešte nebolo ani odoslané sťažovateľovi na vyjadrenie. Je teda zrejmé, že zaslanie*

mimoriadneho dovolania sťažovateľovi bolo urobené len formálne bez poskytnutia reálnej možnosti sa k nemu vyjadriť pred rozhodnutím o mimoriadnom dovolaní.“. K tejto výhrade sťažovateľa najvyšší súd uviedol (pozri bod 5.1), že *„... pokiaľ sťažovateľovi skutočne nebolo mimoriadne dovolanie doručené, mohlo dôjsť k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces“*.

13. Podľa § 243i ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) mimoriadne dovolanie doručí dovolací súd účastníkom konania na vyjadrenie.

14. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že 25. februára 2010 podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie na najvyššom súde. Najvyšší súd listom z 26. apríla 2011 (odovzdaným na poštovú prepravu 4. mája 2011) zaslal mimoriadne dovolanie na vyjadrenie právnemu zástupcovi sťažovateľa, ktorý ho 11. mája 2011 prevzal a listom z 19. mája 2011 vrátil, pretože sťažovateľa v dovolacom konaní už nezastupoval. O podanom mimoriadnom dovolaní rozhodol najvyšší súd 28. apríla 2011, toto rozhodnutie bolo opätovne doručované právnemu zástupcovi sťažovateľa, ktorý doručenú zásielku prevzatú 25. mája 2011 opätovne vrátil späť na najvyšší súd (sťažovateľovi bolo predmetné rozhodnutie doručené 15. júna 2011). Na základe uvedeného je nepochybné, že najvyšší súd mimoriadne dovolanie nedoručil strane sťažovateľa v čase pred 28. aprílom 2011, kedy o mimoriadnom dovolaní najvyšší súd rozhodol.

15. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03). Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 6 dohovoru) spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého

porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

16. Ústavný súd k tomu uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať postup zodpovedajúci garanciám spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (v kontexte danej veci v súlade s dohovorom), najmä garanciám obsiahnutým v práve na prístup k súdu, v princípe rovností zbraní a práve na kontradiktórne konanie. Ústavný súd už zdôraznil, že zo vzájomnej súvislosti ustanovení čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 ústavy vyplýva, že dohovor a judikatúra k nemu sa vzťahujúca predstavujú pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväzné výkladové smernice pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (napr. I. ÚS 49/01, I. ÚS 1/03).

17. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (Komanický v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, § 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri cit. rozsudok Komanický, § 46).

18. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je teda – okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) – aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou rovnosťou zbraní je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).

19. Právo účastníkov konania na doručenie podkladu (návrhu), na základe ktorého sa vo veci koná (v okolnostiach danej veci mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora), treba nepochybne považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie takéhoto návrhu účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces (mutatis mutandis I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04).

20. Podľa názoru ústavného súdu uvedeným postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní sp. zn. 3 MObdo 2/2010 bola nepochybne porušená jedna z požiadaviek spravodlivého procesu, a to kontradiktórnosť konania, pretože sťažovateľovi nebolo umožnené zaujať svoje stanovisko k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora, a tým sa účinne podieľať na bránení svojho už právoplatne priznaného práva. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje porušenie základného práva sťažovateľa na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

21. Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

22. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 MObdo 2/2010 z 28. apríla 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Ústavný súd v súvislosti s týmto návrhom sťažovateľa dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby využil aj svoju právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, a preto vyhovel jeho návrhu a zrušil napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia. V ďalšom postupe je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Najvyšší súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

23. Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 314,18 €, ktorú mu ústavný súd s poukazom na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal, a to za vykonanie dvoch úkonov právnej služby (príprava a prevzatie zastupovanie a podanie sťažnosti ústavnému súdu) vykonaných v roku 2011 (157,09 €/úkon právnej služby + 2 x 7,41 € režijný paušál). Sťažovateľovi tak vznikol nárok na úhradu trov konania v celkovej sume 314,18 € vrátane 20 % DPH, tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu v bode 3.

24. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

25. Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Ústavný súd riadiac sa princípom sebaobmedzenia a zdržanlivosti (m. m. PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011) nepovažoval za vhodné ani účelné zaoberať sa ďalšími sťažovateľom namietanými skutočnosťami (pozri bod 2), keďže tie, na základe ktorých ústavný súd rozhodol (nedoručenie mimoriadneho dovolania

strane sťažovateľa), boli dostačujúce na vyslovenie porušenia označených práv a na zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011